

פרשת אמור

קמאור שבתורה

מעט מן האור דוחה הרבה מן החושך

שבת ו' אייר התשע"ו

י-ם	הדלקת נרות	צאת השבת	ר"ת
19:13	20:05	20:58	ת"ת
19:11	20:02	20:55	ת"א
19:13	20:05	20:59	חיפה
19:11	20:02	20:55	ב"ש

כל הזכויות שמורות

יצא לאור להעמקת התורה ועמלה
 עורך: יובל דהאן נ"י 050-4194600

לע"נ: מר"א עטר הכ"מ חיים בן שמחה ז"ל
 לרפואת והצלחת: שמחה בת נעימה תחי'

שאל רבי יצחק אבובב זצ"ל: "מדוע אמרה תורה "זכור את יום השבת לקדשו" לשם מה יש צורך לזכור את השבת? מפני שכל השבוע אדם רגיל לעשות מלאכות שונות, והוא יכול **נקלות להיכשל** ולעשותן בשבת. זהו, אפוא, פשוטו של פסוק: בכל שעות השבת זכור ושגן היטב היטב כי שבת היום לה', לבלתי הכשל הלילה בעבירה בלא כוונה. כתב רבי **חיים פאלאג' זצ"ל**: העצוב בשבת ואינו שמח דיו – יכול חלילה להינזק בשבת! יש מוזיקים שונים שאין רואים אותם, שיכולים להזיק למי ששורה עליו **עצבות בשבת**, חס ושלום! צריכים להיות שמחים בשבת!.

"כל אדם עם הראש שלו עם הלב שלו והמידות שלו יכול להיות עבד ה' גדול במצב הכי פחות במידות הכי פשוטות הראש הכי גס ובלב הכי גרוע יש לפניו די **כפי צורנו** עד כדי השראת השכינה. אין לאדם אלא לדעת זאת. כי הכל יש בו. העיקר שלא לילך בבגדים שאולים לא **לחקות מישהו** או להשאיל מנהגים וחומרות שאינם שייכים למדרגתו ומצבו ולא לצאת מהמחיצה שלו".

בשנת התרכ"ט, עשר שנים בלבד אחרי פטירת אביו, והוא בן שלושים ושש, עלה רבנו **יוסף חיים** זיע"א לארץ ישראל לזמן מה. דרך המדבר הלך, בארוחות לא סלולות. קודם נסיעה זו הצטלם לראשונה וככל הנראה גם לאחרונה, ומתקופה זו הן תמונותיו המצוינות בידינו. כשהגיע לארץ, ראשית עלה לירושלים עיר הקודש שם נודע עם חכמי **ישיבת בית-אל**. לאחר מכן המשיך להברון להשתטח על קברי האבות ולפגוש את ידידי נפשו רבנו **אליהו מני זצ"ל**. בהמשך אף נבע צפונה להשתטח על קברי הצדיקים, בהם קבר בניחו ב"ן יהודיע, וביום ל"ג בעומר אף הגיע למירון.

פנס בשעת שיעור, הגיע אליו עסקן ציבורי חשוב ונכבד, כדי לשוחח עימו הגאון רבי **יהודה צדקה זצ"ל** בעניין דחוק ביותר. אולם הוא הודיע לאיש כי לא יוכל להתפנות אליו, אלא **רק כשישלים** את שיעורו. ניסה הלה לשדל אותו: "מדובר בעניין הגובל כמעט ב**פיקוח נפש**... הגיב לו מיניה וביה: "לדידי, גם אני אם אתבטל ח"ו מקביעות השיעור הרי זה עניין של פיקוח נפש".

רבי דוד חדר זצ"ל היה מחכמי העיר ג'רבה שבתוניס. נולד בשנת תרל"ה, ובהיותו בן ארבע עלו כל בני משפחתו לירושלים, לאחר שאמו חלמה פעמים אחדות שעליהם לעשות כן. לאחר פעמים אחדות הם שבו לג'רבה. לאחר שהתייתם מאביו ומאמו גדל על ברכי סבו, רבי **ניסים ביתאן זצ"ל**, שהיה מדייני העיר. הרביץ תורה לתלמידים בערים שונות ונודע בענותנותו ובהסידרותו. נפטר בח' באייר בשנת תש"ג. בח' בתמוז בשנת תשנ"ו העלה לקבורה בארץ ישראל ונטמן בעיר טבריה. "ששת ימים תעשה מלאכה וביום השביעי יהיה לכם קיום שבת שבתו לה". אמר רבי דוד חדר זצ"ל: 'תעשה' משמע, שהמלאכה נעשית מאליה. מה פרושם של דברים? אלא, מי **שומר שבת**, והיא קודש לו והוא חש כי היא עבורו שבת שבתו, הקב"ה **מסייע בידו** שיתברכו מעשה ידיו בששת ימי השבוע.

כל עבודתו של האדם והצלחתו היא דווקא במצב של קשיים

חברו לספסל הלימודים במשך שנות נעורים הגאון רבי **בן ציון אבא שאול זצ"ל** סיפר פעם כי מרן הרב **עובדיה יוסף זצ"ל** היה רגיל ללמוד לבד ללא חברותא, שכן לא נמצא בישיבה כולה בחור המסוגל ללמוד עמו בחברותא רק **בלכתו בדרך** מהבית משכונת בית ישראל לישיבה בעיר העתיקה (השנים העדיפו ללכת ברגל ולחשוך את **עלות הנסיעה** לרכישת ספרי קודש) למדנו יחד, בכל יום חזרנו על דף גמרא בע"פ.

המגיד הקדוש ממזריץ אומר: אהבה ויראה שני הפכים המה ובמצאות אינם יכולים להתקיים יחד מלבד אצל הקדוש ברוך הוא.

מאז היותו רך בשנים ועד יומו האחרון, היה מרן רבינו **עובדיה יוסף זצ"ל** אבן שואבת לכל יהודי, מקטון ועד גדול, איש ואישה, מדלי **ופשוטי העם** ועד לגדולי וצדיקי הדור, כולם ממש, ללא יוצא מן הכלל מצאו בו, בתורתו, בהלכותיו, בשעוריו, בהנהגותיו, ובפסקיו, את **הפתרון לשאלותיהם** ואת הדרך אשר ילכו בה, ובכל בעיה וצרה, מצאו אצלו את האופן הקשבת, המבינה והמייצעת לכל יהודי באשר הוא.

הצדקה עומדת לאדם לזכותו ביום הדין ומצילתו מנהר גיהנום כמו שאמרו משל **לשתי כבשים** אחת גזוה ואחת עטופה צמר ותלעג העטופה על הגזוה שתתנה לגזוה על הגזוה וצמר שתתנה לגזוה על הגזוה וצמר וצמר טבעה מעומם המים שהיה על הצמר כך לעתיד הגנוה – הנתן צדקה מכספו ינצל מנהר הגיהנום.

עבודת ה' של רבי **ציון ברכה זצ"ל** היתה הפלא ופלא, זמן רב לפני הצות, אשר לכאורה זה הזמן היחיד בו נתן תנומה לעיניו כמעט כל עשרים רגעים היה הרב שואל את משמשו **נו הגיע הזמן?** זמן הצות הגיע הזמן? עדי כי מרוב שזיכה לקימת הצות בכדי לערוך תקון הצות ולעבוד את בוראו היה קם כבר זמן הצות לילה ומתחיל **בעבודתו בקודש**, אשרי עין ראתה זאת.

נקודה למחשבה

תאמינו לאיך **פרגון מגביד** את היצירות וההאפקטיביות של המח שלכם: היום, אני מרגיש שאני חייב לספר לכם על המחקר המדהים הבא - פרופסור קרייזלר, מאוניברסיטת תל אביב, טוען שעל סמך מחקרים שנעשו התברר שאם בשפת הדיבור של עם כלשהו חסר שם של צבע מסויים - למשל אם אין שם של צבע ורוד - הרי שבני אותו העם גם אינם מודעים לאופן חזותי בין האדום לורוד או הצהוב! אולם אם נשגן באוזני אחד מבני אותו העם את השמות של הגוונים השונים - שלא הכיר עד עכשיו בשפת האם שלו - אט אט הוא גם **יחזיר להבין** בן באותם הגוונים!!! עכשיו קדשה "העתק הדבק" לעולם הרגשות והתקשורת הבין אישית: מי שיפרגן לחברו ויחמיא לו בצורה מפורטת - כלומר לא רק בכלליות "אתה מדהים!", "אתה מקסים!" אלא "יש לך שמחת חיים!", "יש בך נדיבות מעוררת התפעלות!" **מוחו יתחדד** ויתרגל להבחין במעלות חברו ויתרה מכך: אמונתו במילים והמשפטים שיוצאים מפיו תלך ותתעצם עד שפשוט הוא ירגיש שעומד לפניו אדם מבורך באין סוף מעלות!!! נו? לא זה מה שאנו מחפשים כל הזמן? ... לשהות בחברת מושלמים? ... שגם מן הסתם תעיד על: "תאמר לי מי הם חבריך ואומר לך מי אתה" ... וכמובן גם שאנו חייבים להיות ערים **ליחס הפוך**: מה קורה למי שרגיל להשמיע והשפיל את חברו? ...

צריך תמיד **לרוץ ולפרגן**
 לכל מי שרק אפשר לנעווד ולחזק (העורך)

הסבר על חובת הלבבות שכותב:
 שנטולים העבירות ממי שמדברים עליו ונותנים על המדבר ונטולים הזכויות מהמדבר ונותנים לזה שדיבר עליו. שלכל אחד נותנים יצה"ר כפי בחירתו, ותמיד הכלל והאמת שאלמלא הקב"ה עוזרו לא היה יכול לו,
 ומי שמלשין על חברו ואינו דן אותו **לכף זכות**, אולי יש לו יצה"ר גדול ואינו יכול להתגבר, או שאין עוזרים לו מן השמיים,
 ואולי יצה"ר שלו יותר חזק משלו, אז חושב שהוא יכול לעמוד בכל זה, ואז נותנים לו יצה"ר גדול ואז אין עוזרים לו, ואז באמת **נכשל בכל אותם עונות**, ולחברו מקילים ביצה"ר קטן, ועוזרים לו, ואז יש לו כל הזכויות של המלשין. מבהיל על הרעיון!

**ההתקרבות לגוים
 מהווה סכנה רוחנית
 וזאת השקפת התורה**

ראית הפרטים המסתעפים מכללי התורה תלויים באדם לפי ערך הבנתו וכישר תפיסתו, באותו דף גמרא שלמד **בעל הבית** בפשוטות, מוצא **הלמדן** בלמודו המעמיק חידושים ותוספת דברים שלא הרגיש בהם כלל בעל הבית בלימודו השיטתי,
 וכך בהבנת **חיובי התורה** המעמיק בזה ימצא תוספת מצות והרחבת חיובים הנובעים מכל חיוב המפורש בתורה. וגם תורה **שבעל פה** היא כללים עם פרטים המסתעפים ממנה.

מעלק, אוסטריה, ראש השנה **תש"ה** סידור תפילה אחד נמצא בכל המחנה. נודע לי על קיומו של סידור זה בידי אחד האסירים בצריף רחוק מאיתנו. הלכתי אליו בהיחבא כשבידי פיסת נייר, שמצאתי על האדמה בדרכי לעבודה. העתקתי לעצמי מסידור זה את תפילת "שמונה עשרה" של ראש השנה ושל יום הכיפורים. בראש השנה התפללנו באחד הצריפים, **ללא ידיעת** הגרמנים, העומדים על המשמר מסביב למחנה. אמרתי מתוך הכתב את תפילת "שמונה עשרה" וכל העם אשר עימי בצריף, כאלפיים איש, התפללו אחרי בלחש, אך בדמעות שליש ומתוך לבבות שבורים, בגניחות וביללות...
 אך סיימנו את תפילתנו בשלום, יצאנו בריצה לעבודת היום, ולא נגרעה עבודתנו הקשה ביום הקדוש הזה מבשאר הימים. הכאב והצער הגדול הרגינו עד **כדוכה של הנפש**, על שנפל בגורלנו המר לבלות את ימי הזיכרון הקדושים במקום טמא זה, בין כלבים טמאים וחיות טרף בצורת אדם... מאות מאחינו בני ישראל הרטיבו בדמעותיהם את כלי העבודה שבידיהם הרועדות.

"בטח בה" - ואל תאמר אם לא אגזול ואגנוב או אם אתן לעני צדקה במה אתפרנס? **"ועשה טוב"** - ואז תשכון ארץ לאורך ימים, ורעה אמונה - תאכל ותתפרנס משכר האמונה **שהאמת** בהקב"ה לסמוך עליו ולעשות טוב.

"משולח נגדה"
 דברי תורה מפי: ראש מוסדות **"אור החיים"**
 הרה"ג **ראובן אלבז** שליט"א.
"ויאמר ה' אל משה אמר אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא ישמא בעמיו" (ויקרא כא, א).
כפלה התורה לטון אמירה להורות שלא יתייחס האדם מלומר לחברו דברי מוסר לשוב מדרכו הרעה ולקבל עליו עול מלכות שמים שלימה, "אמור ואמרת" - אע"פ שאמרת כבר לחברך שיתחזק, תחזור ותאמר לו שוב, הוכח תוכיח את עמיתך (ויקרא יז, א) אע"פ שהוכיח פעם אחת יהזור ויוכיח פעם שניה ופעם שלישית.
 והטעם לכך לפי שהשכחה מעויה ולא תמיד זוכרים את דברי המוסר והתוכחה, ועוד שהיעדר הרע קשה מאוד, הוא מאש ואנו מבשר ודם (קידושין פא ע"א), ולכן חייב האדם לעורר עצמו ולקבל גבורה עיו, תנו עז לאלוקים (תהילים סה, לה), ללמוד במוסרי רבותינו הנפלאים או לשמוע מפי רבנים דברי מוסר שירוממוהו ויעוררו את הכח והעוצמה הטמונים בו להילחם בכל כוחו נגד יצר הרע.
וזהו שאמרו רבותינו (ברכות לב ע"ב) דברי תורה צריכים חיזוק, כל הזמן צריכים להתחזק ולהתחדש בעבודת ה', זו הדרך, וְהָיָה אִם שָׁמַעְתָּ שְׁמַעְנֵנו (דברים יא, ג).
 אם שמעת ביטחון תחזור ותשמע בחדש, לא תאמר בליבך: "הרב הזה כל הזמן חוזר על אותם דברים וגם שנה שעברה אמר זאת", לא, אלא תחזור ותשמע, תחזור ותלמד, כי זו הדרך לנצח את היצר.
רבותינו דרשו את כפילות הפסוק "אמור ואמרת" להזהיר גדולים על הקטנים (יבמות קיד ע"א), להזהיר מלשון אור וזוהר, להורות שמעושים בזאת הגדולים להיות זוהרים בדרכיהם הנהגותיהם ומידותיהם.
ובעניין זה נספר, המהרש"א אלפאנרדי (רבי שלמה אליעזר אלפאנרדי), היה גאון עולם וחסיד, ומנה בשם "הסבא קדישא" פעם אחת נכנס הרב לטבול במקווה ומיד אחרי נכנס הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצ"ל, יָרַד וְטָבַל, עָלָה וְנִסְתַּפַּג (יומא פ"ג מ"ד), וטען שהרגיש במקווה קדושה יתירה, לאחר הברורים גילה שהמהרש"א אלפאנרדי טבל שם קודם לכן, ואמר בענווה יתירה: "דאו עד כמה אדם קדוש זוהר ומשפיע על סביבתו, היכן שהולך משרה הוא את קדושתו עדי כדי כך שאפילו אדם קטן כמוני מרגיש זאת".
 יהי רצון שנוכח להאיר ולהורות במידות טובות ודרך וארץ ונקדש את שמו יתברך בעולם.
שבת שלום ומבורך לכל בית ישראל

תייר במונית ששכח איך אמרים בעברית 'הכולל המערבי' אומר לנהג תביא אותי למקום שבו כל היהודים בוכים. "בהחלט" אמר הנהג והביא אותו ליד **משרדי מס-הכנסה**

היה זה בתקופה מאוחרת, לאחר פטירת ידידו של רבי **יאיר חדש** זצ"ל, הגאון רבי **יצחק הוטנר** זצ"ל. גדולי ישראל באו לנחם את האבלים ונפגשו שם. סיפר אחד הנוכחים, כיצד ביום כיפור, מנע ה"סבא" מאחד התלמידים להתקרב אל ד' אמותיו בבית המדרש. הוסיף המספר, כי הנוספה שהייתה מרומזת בכך - כה זעזעה את הבחור, עד שגרמה לו להתפלל **בהתרגשות ובכונה עמוקה**, כפי שלא התפלל מעולם. הגיב אחד הנוכחים, מגדולי המוסר: "בימינו אין מי שמסוגל לקבל תוכחה, כפי שעשה זאת אותו תלמיד" ענה לו אבא: "אם תשכון בלבבו של המוכיח אותה **אהבה עצומה**, ששכנה בלבבו של ה"סבא" כלפי התלמידים - גם תוכחתו תתקבל!" וידעו הנוכחים, כי ימים הדברים לאומרים. **רשימת תפוצה**
info@hamaor.net

להחדיר בלב האדם שאין הוא מקריב כלום בעשותו את רצון ה'

אל השער החמישים סופרים ארבעים ותשעה ימים כדי להמשיך מוחין למידות. כאשר סופרים **ארבעים ותשעה** ימים, שהם שבע המידות הכלולות כל אחת ואחת משבע, מגיעים אל השער החמישים, שהוא המשכת **המוחין למידות**. זהו שנאמר "תספרו חמישים יום", כי על-ידי ספירת הימים מגיעים לשער החמישים, שהוא המשכת המוחין למידות.

כל הפגם של השבטים במצירת יוסף במידת האכזריות שנתלוותה למכירה.

כל העלונים: hamaor.net

מקור כל הצרות והטרדות הבאות לכלל ולפרט הם החטאים

פעם אחת יצא הרבי הרש"ב **מליובאוויטש** זצ"ל מחדרו ואמר לאחד החסידים המקורבים אליו, שישב כל העת ליד החדר: הייתי עכשיו שלוש שעות **בגן-העדן**.
 והסביר: כשלומדים חסידות בעיון, שרויים בגן-העדן.

גנבה ושקר "לא תגנובו ולא תכחשו ולא תשקרו איש בעמיתו" הפסוק נכתב בלשון רבים, ללמדנו שכשם שאסורה גנבת דעת של היחיד ואסור לשקר ליחיד, כך אסורה גנבת דעת של הרבים, גנבת **דעת העם**, במסווה של דיפלומטיה ופוליטיקה.

מסופר על משפחה במנצ'סטר שבנתה יחידת דיור והשכירה אותו לזוג צעיר. והנה זמן קצר לאחר ששכרו בני הזוג את הדירה, הם התגרשו. והושכרה הדירה לזוג אחר וגם הם התגרשו.
 וכך קרה גם לזוג שלישי ששכר את הדירה הזו. וכששכר את הדירה זוג רביעי, אמנם לא התגרשו אך **פרצה שריפה** בדירה מושכרת ונהפכה למאכלת אש. החליטו בעלי הדירה לבדוק את המזוזות הקבועות שם וגילו לתדהמתם כי בפסוק "אשר אנכי מצוך היום על לבבך" האות ר' במילה "מחוקה לגמרי, ונתרו רק האותיות "אש". אז הבינו את אשר אירע: שלושת הזוגות הראשונים שהקשר ביניהם לא היה חזק דיו, נפרדו, כי שלום הבית הפך לאש של מריבה, ואילו את הזוג הרביעי שהיה **מקושר היטב**, לא היה אפשר להפריד ולכן פרדה שם אש ששרפה את הדירה.

עשיר חלה והזמין "מניין" עניים, שיאמרו תהילים לרפואתו. לאחר שסיימו חילקו להם שטר של עשרים ש"ח לכל איש. כל החבורה לקחה ושתקה. הצעיר שבחבורה לקח ורגן: רשעים! ממון קורח יש להם, ולעניים הם נותנים שטר של עשרים. היסה אותו הזקן שבחבורה ואמר לו: תנוה דעתך, בשעת הקבורה, אם ירצה השם, **יחלקו כהנה וכהנה**.

לעילוי נשמת: שרון בן זהבה, ניסים בן רימה, שרה בת חורשד, דינה בת ותיב, יוסף דהאן בן שמחה, לאור בן אילנה, ששון בן טיפחה, שמחה בת לולו, יוחאי בן לולו, פנחס חיים אורנה בן חנינה, נעימה בת עזיה, שולמית חיה בת אסתר, סעידה מול בת יעקב, מלכה בת שרה, פנחס בן פנחס, יגאל בן מלכה, דוד ומרים אלבו, הרב אלעזר בן שמחה, יעקב בן אורית, יחזקאל בן שמחה, דדה בת אסתר בוגנים, יעקב בן נטלי, רפאל בן קלרה, הרב יעקב יוסף בן מרגלית, אלברט בן זוהרה, אלעזר בן רינה, אפרים אליהו בן מרים, שלום בן אורה מורי הרב יורם אברגיל, הרב יהודה יאיר, שמעון בן רינה **מזן הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה**

